

மட்டற்ற பரேழக வான் வனிததை போல் மின்னல்
 தோன்றி மறநை ததுவே.
 சிந்தனையின் தரங்கங்கள் ஊன்றி எழுந்தன.
 இவ் ஒளி மின்னல் செயல் என்னே!
 வாழ்வோ கணநரேம்!
 கணநரேந் தானும் உண்டோ?
 சாவும் பிறப்பு அந்தக் கணநரேத் தடங்குமன்றோ?
"

மின்னலின் வாழ்வு கணநரேம். ஆனால் அக்கண நரேத்தில்:

"..சுழம் இருள் நீங்கும்.
 சூடர் விளக்குப் போலிங்கு
 சோதி கழைத்திசு
 சோபித்ததைச் செய்து விட்டு
 ஓடி மறகிறதூ...."

இம் மின்னல் எனக்குணர்த்தும் செய்தி என்ன? "சில நாட்களே நீ இவ்வூலகில்
 வாழ்ந்தாலும் மக்களுக்கும், உலகாக்கும் பயனுள்ளவனாக வாழ. இன்று நீ
 இருக்கிறாய். நாளடைந்தது விடலாம். ஆகவே நன்றே செய்க. அதையும் இன்றே செய்க"
 இது தான் மின்னல் சொல்லித் தரும் பாடம்.

இருளையிரட்டி ஒளியைப் பரப்பும் மின்னல் சமுதாயத்தில் சுழந்துள்ள மடமலை, வறும்மலை
 மதுலான இருள்களை நீக்கி, அறிவையும் ஆனந்தத்தையும் பரப்பும் படி எனக்குப்
 பணித்தது. வாழ்க்கையை இதைக் காக்க அர்ப்பணிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை மலேவிட்ட
 நான் என எழுந்ததையும் அத்துறக்கே பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நினதைத்தில்
 வியப்பில்லை அல்லவா?

மனிதன் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கம். அவனுக்கு சமுதாயப் பொறுப்பொன்று உண்டு.
 வறும்மலையே உண்ணுவதும், உறங்குவதும், புலனுகர்ச்சிகளில் ஈடுபடுவதும்
 வாழ்க்கையாகாது. அறிவு வளர்ச்சி பெற்ற மனிதன் இவற்றோடு வறும் சில
 காரியங்களையும் செய்ய விரும்புவான். மற்றவர் மூகத்தின் புன்னகை தோட்டத்தில்
 பித்தாக்குலுங்கும் மூலலமைலர் போல் அவனுக்கு இன்பத்தையுண்டும். "இன்று
 நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் நாம் புன்னகையைக் காணவில்லை. துன்பமும், துயரமும்,
 அழுகையும், ஏக்கமும், கண்ணீரும், கம்பலையுமாக நாம் வாழும்மூலகம் இருக்கிறது.
 ஏழ்மையும், சிலைவத்துக்கும் நடக்கும் போரும், அபிமானம், ஆண்டானுக்கும்
 நடக்கும் போரும், உயர் சாதியானுக்கும் தாழ்ந்த சாதியானுக்கும் நடக்கும் போரும்,
 அசுரசக்திகளும், மனித சக்திகளும் நடக்கும் போரும் இன்று உலகையே
 கலங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்போர்களினால் வாழ்வே ஒரு
 சோகை தமக்கிவிட்டது. இப்போர்களால் எவ்வளவு விரைவில் ஒழிக்க முடியுமோ
 அவ்வளவு விரைவில் ஒழித்துவிட வேண்டும். அதன்பின் தான் பாரொழிந்த சமத்துவ
 சமுதாயம் புகும். அதைப் புகுவதற்கும் பணியில் எழுந்தாளன் முன்னோடியாகத்
 திகழ வேண்டும் என்ற கருத்தை உலகின் புகழ்பெற்ற பனோமன்னர்கள் என் மனதில்
 தோற்றுவித்தனர்.

பிரஞ்சுப் புரட்சி கண்ட ருச்சோ, வால்டயர் தோடக்கம் மார்சிம் கோர்க்கி,
 எஹரென்பேர்க் வரகைக்கும் எல்லா நல்ல எழுந்தாளர்களும் இந்தச் செய்தியையே

எனக்குக் கவிஞர் . பரீனாட் ஷாவின எழுத்துகளும் இன்றைய படைரண்ட் ரசல் எழுத்துகளும் கிட சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கூரிய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்ப்பு காணும் பணியை அலட்சியம் செய்துவிடவில்லை. வங்கக் கவிஞர் தாகூர் , தமிழக் கவிஞன் பாரதியும் தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் உடனடிப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் பணிக் குத் தமது பனோக களை அர்ப்பணம் செய்ய மறக்கவில்லை....உலகப் பண்பாட்டுப் பாடிய பாரதிதாசனும் சமுதாய ஊழல்களைச் சூட்டிரிக் கும் பணிக் குத் தன்னாளான சவேயைச் செய்திருக்கின்றான் .

"மக்கள் இலக்கியம்" என்ற கருத்தும் "சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தம்" என்பனவமே என மனதைக் கவர்ந்த இலக்கிய சித்தாந்தங்களாக விளங்குகின்றன. எழுத்தாளன் வாழ்க்கையை விமர்சிப்பதுடன் நின்று விடக்கூடாது. அந்த விமர்சனத்தின் அடிப்படையில் வாசகர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை ஊட்டவேண்டும் . அவ்வித நம்பிக்கையில் லாவிட்டால் முன்னேற்றமில்லை. வாழ்வே இல்லை. இவ்வித பிரக்ஞையில் பிறக்காமல் வறும்மனடே யதார்த்தத்தை ஒரு சூத்த இலட்சியமாகக் கொண்டே எழுதும் போது நம்பிக்கைக் குப்பதில் அவநம்பிக்கையின் துணிகளே கடைக் ஆரம்பிக்கலாம் . நனைந்த உள்தின் சோக்கக் குரலாகக் கடைக் கும் எழுத்தால் பயனில்லை. நனைந்த உள்தின் செயல்துணிவுகொண்ட வகைக் குரலாக அது ஒலிக்க வேண்டும் . வாழ்வதற்கு நரேடியாகவோ, குறிப்பாகவோ, மனெனமாகவோ வழிகாட்டும் எழுத்தே எழுத்து. இந்தக் கருத்துகள் என்ன உந்துகின்றன. அவற்றுக் காகவே நான் எழுதுகின்றனே .

எழுத்தில் பலவகை உண்டு. நரேடிப் பிரச்சார எழுத்து ஒருவகை. கதை, கவிதை, நாடகம் என்ற உருவங்களில் வாழ்க்கையின் படமாகவும் வழிகாட்டியாகவும் எழுதப்படுபவை வறொருவகை. இந்த இரண்டாவது வகை எழுத்தே இலக்கியம் . அதுவே நிலைத்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தது. ஆகவே அதைப் பற்றியே நான் இங்கு அதிகமாகக் கூறியிருக்கிறேன் .

ஆனால் சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தப் பாதையில் இலக்கியப் பணிபுரிவாரே வறும் அழகையே நனேக் காகக் கொண்ட கருத்துகள் இயற்கையாக மனதில் தனேறும் பொழுது அவற்றை எழுதாது விட்டுவிட வேண்டுமா? நல்ல கருத்துகளைக் கருக்கிச் சாகவிட்டு விடவேண்டுமா என்று கடைக் கப்படுகிறது.

பாரதி முற்போக்குக் கவிஞன் . ஆனால் மக்கள் பிரச்சினைகளைப் பாடிய அதே வாயால் 'கண்ணன் என்காதலன்யும் பாடினான் . ஆம் , தனோடக் காரன் கத்தரிக் காயையும் , கீரையையும் , தக் காளியையும் பயிரிடுகிறான் . ஆனால் வீட்டு வாசலிலே மல்லிகைக் கொடியைப் படர விடுவதில்லையா? கத்தரித் தனோடத்து வலையின் களைப்புப் போக, மல்லிகைப் பந்தலின் நறும்மணத்தை மகிழ்ச்சியனோடு உறிஞ்சி மகிழ் அதன் கீழ்ச்சனேறும் உட்காருவதில்லையா?

எமக்கு நல்லும் வேண்டும் . கனோதும்மையும் வேண்டும் . காய்கறிகளும் கிழங்குகளும் வேண்டும் . ஆனால் ரனோசா மலர்களும் வேண்டும் . ரனோசாமலர்களான மனநிறவைக் காக நடும் தனோடக் காரன் ரனோசா மலர் நடும்பவன் என்று சனாலல்படமாட்டான் . தனோடக் காரன் என்றுதான் அழகைக் கப்படுவான் .

பிள்ளையைத் திங்கவகைக் கத்தாலாட்டுப் பாடும்வனோம் . ஏற்றமிறகைக்கையில் ஏற்றப்பாட்டுப் பாடும்வனோம் . அணிவகுப்பில் புரட்சிக் கீதம் பாடும்வனோம் . ஆனால்

கூளிக் கும் அறையில் வறும் ஸ்வரங்களை நாம் வாய்விட்டு இசைப்பதில்லையா?

சோஷலிச யதார்த்தப் பாதையில் முற்போக்கு இலக்கியம் சமப்பவனகைக் கடும் விலங்குகளால் கட்டிவிடக்கூடாது. பொதுவாக ஒரு எழுத்தாளன் எத்துறையைக் குத்தனனை அர்ப்பணிக்கிறான் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதில் அவன் சரியாக இருந்தால், மற்ற விஷயங்கள் சம்பந்தமாக நுணுக்கமாகச் சட்டதிட்டங்களை உண்டாக்குதல் அவன் கலையைச் சூதந்திரத்தில் தலையிடுவதாகும்.

'சிந்தனையும் மின்னொளியும்' தொடக்கம் 'எதிர்காலச் சித்தன் பாட்டு' வரை என் கருத்தோட்டம் ஒன்றாகவே இருந்திருக்கிறது. ஆனால் இடையிடையே ரோசாக்களையும் நான் நடத்துண்டே. 'புரட்சிக் கீதம்' பாடாத வேளையில் 'காதல் கீதம்' பாடியதுமூண்டு. வறும் சுவரங்களை இசைத்ததுமூண்டு. என்றாலும் என்பொதுவான இலட்சியம் ஒன்று. என் எழுத்துக்கள் மக்களை உயர்த்த வேண்டும். அவர்களின் பரோட்டங்களில் எந்த அம்சத்தோடாவது அவை சம்பந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த இலட்சியத்துக்காகவே நான் எழுத ஆசைபடுகிறேன்.

ஆனால் பரோக்களத்தில் கட்டபுகள் பிப்பதுமூண்டு. இதனை நாம் மறக்கக்கூடாது. வாளநீதிப் பரோக்களம் புகும் வீரன் கட்டதும் பைமாலையை கழுத்திலணிந்து சிலைவது பண்டத்தை தமிழ் நாட்டு வழக்கமாகும். இந்த விவகாரம் இக்கட்டுரையைக் குப்பறப் பிரச்சினையானாலும் முற்போக்கு இலக்கியத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையென்பதால் சில வார்த்தைகள் கூறும்படி நிரேட்டது. முடிவாக "எதற்காக எழுதுகிறேன்?" என்பதற்கு நான் இரத்தினச்சூரூக்கமாகச் சில காரணங்களைக் கூறி இக்கட்டுரையை முடிக்க விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக என் வாழ்வு சமுதாயத்துக்குப் பயனுள்ளதாக வேண்டும் என்ற காரணம். சூரண்டலும் அநீதியும் நிறைந்த சமுதாயத்தை ஒழிக்கவும் புதிய ஒளிமிக்க சமுதாயத்தை தோற்றுவிக்கவும் என்னாலான பணியை எழுத்து மூலம் செய்ய வேண்டுமென்ற காரணம். இதனை நான் முன்னரே விரித்துக் கூறிவிட்டேன்.

இரண்டாவதாக எழுதும் கலை, பாடும் கலையைப் போல் எழுதுபவனுக்கு இன் பமூட்டும் கலை. எந்தவிதமான சிருஷ்டி வேலையிலும் இயற்கை இன்பத்ததைப் பொதித்து வைத்திருக்கிறது. அழகிய பதுமையைச் சிருஷ்டிப்பது தொடக்கம், தாயின் கருவில் ஒரு கழந்தையைச் சிருஷ்டிப்பது வரை எந்த சிருஷ்டி வேலையிலும் இன் பம் கிடக்க வேண்டுமென்பது இயற்கையின் நியதிபோலும். எழுத்திலே உலகை மறக்கலாம். உள்ளக் கவலைகளை மறக்கலாம். அதனால் தான் உலகில் கவலைகளுக்கும், துன்பத்துக்கும் பெரிதும் ஆளாகிய எழுத்தாளர் பலர் புகழ் வாய்ந்த எழுத்தாளர்களாகி விடுகின்றனர்.

மூன்றாவதாக மனிதனுக்கு எதையாவது சாதிக்க வேண்டும். அதன் மூலம் மற்றவர்களின் மதிப்பையும் அன்பையும் பெறவேண்டும். தான் ஒருவன் உலகில் இருப்பது சூற்றியுள்ள மற்றவர்களுக்குத் தெரிய வேண்டும் என்ற ஆசை நனவிலி மனதில் என்றும் இருந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்றாகும். கழந்தை கட்ட தன்னனை மற்றவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்பதற்காகக் கையைத் தட்டுகிறது. ஆரவாரங்கள் செய்கிறது. இந்த ஆசையை நாம் வெளியரங்கமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாதிருக்கலாம். ஆனால் இவ்வித உள்ள மன ஊக்கங்களில் இருந்து நமக்கு விடுதலையில்லை. ஏனென்றால் நாம் மனிதர்கள். மனித மனத்தின் இயல்பு அப்படி.

நன்றி: தசோபிமானி, நுட்பம், பதிவுகள்

கவிதை: சிந்தனையும், மின்னொளியும்

சாளரத்தின் ஊடாகப் பார்த்திருந்தனே சகமெல்லாம்
 ஆழ உறங்கியது அர்த்த ராத் திரி வளையிலே,
 வானம் நடுக கமுற, வயைமெல்லாம் கிடுகிடுக்க,
 மனோனத்தை வெட்டி யிடியொன்று மனோதியதே!
 'சட' டென்று வானம் பொத்ததுபோல் பெருமாரி
 கொட்டத்தொடங்கியது. 'ஹரே' ரென்ற இரசைச் சலுடன்
 ஊளையிடு நரியைப் போல் பெருங்காற்றும் உதறியது.
 ஆளையிழைத்திவிடும் அத்தகைய பையேக் காற்று
 சிறா வளியிதுவா உலகினையே மாயக் கவந்த
 ஆறாத பெருஊழிக் காலத்தின் காற்றிதுவா?
 சாளரத்துக் கதவிரண்டும் துடிதுடித்து மனோதியது.
 ஆழிப்பெரும் புயல் போல் அல்லலோலம் அவ்வளையே
 உலகம் சீரழிவிறற(து); அப்போ வானத்தில்
 மாயும் உலகினுக்கு ஒளிவிளக்கந் தாங்கிவந்த
 காயும் மின்னலொன்று கணநரேம் தோற்றியதே.
 கொட்டுமிடித்தாளம் இசையே நடம் செய்யும்
 மட்டற்ற பெருமுகு வான வனிதை போல் மின்னல்
 தோன்றி மறந்த ததுவே; சிந்தனையின் தரங்கங்கள்
 ஊன்றியிழைந்தன இவ்வொளிமின்னல் செயல் என்னே?
 வாழ்வோ கணநரேம்; கணநரேம் தானுமுண்டோ?
 சாவும் பிறப்புமக கணநரேத் தடங்குமன்றோ?
 ஐனனப் படுக்கையில் ஏழைமின்னல் தன்னுடைய
 மரணத்தகைக் கண்டு துடிதுடித்து மடிகின்ற
 சதேதி புதினமன்று; அச்சதேதியிலே நான் காணும்
 சோதி கொளுத்திச் சோபித்ததைச் செய்துவிட்டு
 ஓடி மறக்கிறது; வாழும் சிறு கணத்தில்
 தடே ஒரு சவேசை சகைத்திறகுச் செய்ததுவே!
 சவேசையதன் மபிச்சு; அச்சவேசையிழைந்தவாடன்
 ஆவிபிரிந்து அகல் வானில் கலந்ததுவே!
 என்னே இம் மின்னல்(து) எழிலே வென்றிருந்தனே.
 மண்ணின் மக்களாக்கு மின்னல் ஒரு சதேதி சொல்லும்.
 வாழும் சிறு கணத்தில் வயை மெல்லாம் ஒளிதரவே
 நாளும் முயற்சி செய்யும் நல்லசெயல் அதுவாகும்.
 இந்த வாறாகச் சிந்தனையில் ஆழந் துவிட்டனே.
 புந்தி நடுங்கப் புரண்டதோர் பரேடி; நான்
 இந்த உலகின்ற குவந்ததனைத் தனே; என்னுடைய
 சிந்தனையால் இச்சகம்தான் சிறிதுபயன் கண்டிடுமோ? -

- அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் ஆரம்பகாலக் கவிதையிது. ஈழகச்சேரியில் வெளிவந்தது. -